

SKANDINAVIENS STJERNE
ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

BRIGHAM YOUNG
En Kolonisator og Pioner af Guds Naade
(Se Artiklen Side 35)

1. FEBRUAR, 1939
88. AARGANG

NUMMER 3
25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE
SKANDINAVIENS STJERNE
GRUNDLAGT 1851.

Nr. 3.

1. Februar 1939

88. Aarg.

INDHOLD:

	SIDE
Mormonerne er bedre end deres Rygte af Hakon Mielche	35
Renhed og Kyskhed af J. Reuben Clark, jr.	40
Guds Kraft til Frelse af Matthias F. Cowley	43
Ungdomsforeningen	47

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:

Priorvej 12. København F.

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige, udkommer den 1. og 15.
hver Maaned. Pris 25 Øre pr.
Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Mormonerne er bedre end deres Rygte

af Hakon Mielche.

Siden Mormonismen saa Dagens Lys i 1830, har den været Genstand for utallige Angreb i Presse, Bøger og Tidsskrifter. Saa godt som alt, hvad der skreves, var gennemsyret af Hadets og Bitterhedens Aand, og derfor som oftest fuld af Fordrejelse af Sandheden, eller i værste Fald bevidst Løgn. — Der er i de senere Aar foregaaet en Forskydning til det bedre; mange Forfattere, Skribenter, Journalister, Videnskabsmænd og Politikere har haft Mod nok til at skrive Sandheden om Mormonerne — ikke ved at gøre dem til Engle, men ved at beskrive dem, som de er: et gudfrygtigt og lovlydigt Folk, der efter al Evne stræber at virkeliggøre deres Idealer, ofte gennem personlige Ofre. Vi skylder Forfatteren af denne Artikel, Forfatteren og Journalisten Hakon Mielche megen Tak for den fordomsfrie og intelligente Maade, han har behandlet Problemet paa. Artiklen er et Uddrag af Herr Mielches Skildring i det udbredte Blad »Jyllandsposten« for den 20. Oktober 1938.

En stadig mere og mere monoton Række af ensartede Byer passerer forbi os; vi kører fra Oregon ind i Idaho, følger Floddalene, som oftest i Selskab med en enkeltsporet Jernbane, der ogsaa har fundet ud af, at selv om Vejen slynger sig, saa kommer den dog hurtigere frem langs Floderne end oppe over Bjergene. Huntington — Payette — Boise, Mountain Home — Hagerman — Twin Falls — Burley og Strevell — fattigere og fattigere synes Omgivelserne os at blive, til sidst hører baade Byer og Floder op, og Vejen er det eneste, der faar os til at bevare Troen paa, at der et Sted forude ligger frodigere og lysere Egne. Terrænet stiger, Vejen snor sig, nu synes selv de svageste Spor af organisk Liv at høre op.

Kanaans Land for Mormonerne.

Og saa — netop som man passerer endnu et Pas over en Bjergryg og sløvt belaver sig paa at have endnu en ensformig Højslette eller nogle buskbevoksede nøgne Klippevægge foran sig, er det, at Underet sker.

Foden slipper uvilkaarligt sit faste Tryk paa Speederen,

man læner sig en Smule-bagover — og føler sig saa pludselig som Centrumfigur i den gamle Legende om Fristeren, der tog Menneskesønnen op paa et højt Bjerg og tilbød ham Alverdens Herligheder, hvis han vilde bøje Knæ.

Langt ud mod Horisonten breder det dejligste, brede Dalstrøg sig ud som et friskt grønt Tæppe, gennemvævet med et Mønster af blinkende Vandløb og smaa, hyggelige Byer i en Ramme af skyggende Træer. Lyse Landeveje forbinder de stadig varierende Motiver, Skorstene ryger, Kvæghjorder græsser paa Sletten, og Biler synger deres velhavende Sang op mod de Rækker af dejlige, hvidkappede Bjerge, der ligger ude i Horisonten og skærmer Dalen, dens Dyr og Mennesker mod kolde Størme.

Oppe over Tinderne hænger sorte Uvejrsskyer, en Snebyges spidse Pile komme farende hen over os og skjuler for et Øjeblik Eventyrbilledet forude — men da Bygen er borte, ligger Dalen som før — smilende i Solstrefj, spindende af Velvære.

*   *

Utahs frodige Dal — med Salt Lake City som et fedt og vitaminrigt Smørhul i Midten — var Scenen for en af de mest bevægede Epoker i Erobringstogtet mod Vest.

Da de første Mormoner havde kæmpet sig frem over Rocky Mountains efter utallige, overmenneskelige Lidelser og Kampe mod Naturen og de vilde Indianere, og for første Gang saa ud over Utahs Dal, saa de ingen djævelsk Fristelse udbredt for sig. Der stod ingen Frister ved deres Side — tværtimod tog de mod Dalen som en Guds Gave til en udvalgt Flok af Troende, de faldt paa Knæ og takkede den himmelske Hersker, som havde ført dem ind i sit jordiske Paradis efter først at have prøvet dem, næsten over Evne, i Præriens, Ørkenens og de vildsomme Bjergkæders Skærsild.

Men for helt at forstaa denne Dals Betydning i det moderne Amerikas Historie, maa vi grave helt ned til det mærkelige Fundament, hvorpaa denne Velstand er bygget op. For at forstaa noget saa prosaisk som selve Saltsø Stadens Byplan maa vi ned til Aaret 1846, da et Tog af vestgaaende Kolonister, helt forskellig fra alle andre Karavener, satte sig i Bevægelse ind gennem det amerikanske Fastland.

Brigham Young tager Styret.

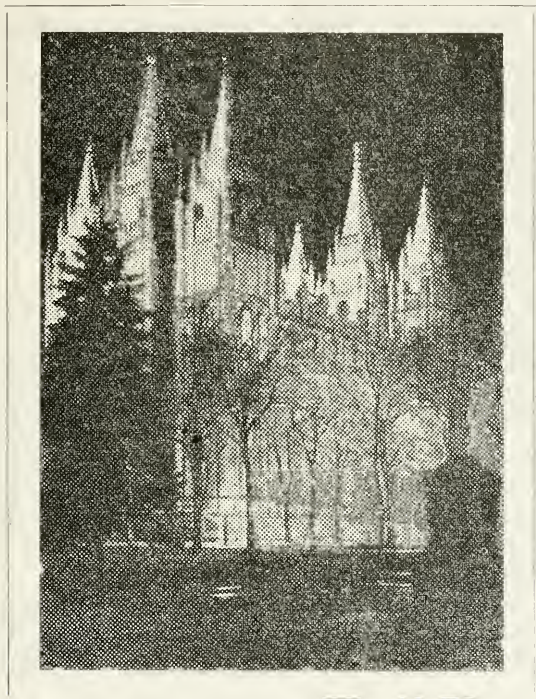
Det var gaaet, som det altid gaar med en lille, fanatisk Skare under Forfølgelser, Mishandlinger og Lidelser — fra at være en lidt hysterisk, overspændt Sekt var man

blevet en fast sammentømret Masse, et lille Fort i et ondt Samfund.

Og efter Joseph og Hyrum Smiths Mord havde en Mand af en anden Støbning taget Tøjlerne. Det var Brigham Young. En myndig Mand uden Smithernes sværmeriske Højspænding, en Kolonisor og Pioner af Guds Naade, med begge Ben solidt plantet paa Jorden under Religionens Kappe af Mystik.

Nu blev Brigham Youngs Navn ved en Tilfældighed kæ-

Salt Lake Tempel,

det sammen med Mormonernes, og da Størsteparten af Verden kun kender Mormonernes Religion i Forbindelse med det ulyksalige Flerkoneri, som kun blev en kort og i Realiteten betydningsløs Epøke i den nye Sekts Historie, har han faaet et odiøst Skær over sig. Og det er ufortjent.

Under andre Forhold i en mere verdslig Ramme, vilde han være blevet en Amerikas Clive eller Cecil Rhodes, en Organisator af fornemste Klasse.

Det er hele Verdens stædige Vedhængen ved gamle Dogmer og Overleveringer, der i Forsvar for deres egen Overbevisning har hængt Mormonernes Tro op paa en

Lygtepæl med en Narrehue paa Hovedet — i samme Aand, hvormed de myrdede Sektens første Talsmænd.

Men Mormonerne vendte Bigotteriet og Snæversynet Ryggen, læssede deres fattige Ejendele paa en Oksekærre og satte sig i Bevægelse bort fra Østens Stater. Under Salmesang og Bøn kæmpede de mod alle de Tusinde Vanskeligheder, der taarnede sig op for dem, døde som Helte i Kampen mod Indianerne og Bjergegnenes Kulde, styrtede om af Udmattelse og Tørst — men Toget gik videre, længere og længere ud i de øde Egne.

Et Paradis ved Hjælp af kunstig Vanding.

Og saa naaede Brigham Young og hans Flok da endelig den 24. Juli 1847, frem over Rocky Mountains og saa for første Gang ud over Saltsøsletten i Utah.

De saa, at Jorden var rig og velegnet til Agerbrug, naar den bare fik Vand — de besluttede at spænde Okserne fra og bygge et Tempel til Herrens Ære ved Foden af de skærmende Bjerge — Mormons Sønner og Døtre var kommet til Kanaans Land.

Kort Tid efter havde Brigham Young og hans Hjælpere bygget Dæmninger tværs over hver Flod i Dalen, man havde gravet Kanaler ud til alle Sider, og Ploven gled gennem fed og frugtbar Jord, som før Overrislingens Tid havde været saa solbagt og haard, at Plovjernet knækkede i den.

Amerikas første kunstige Vandingsanlæg var blevet taget i Brug — det skulde senere faa Tusinde Efterligninger lige op til vore Dage, hvor moderne Ingeniører har skabt Underværker i tørre Dale ved Konstruktionen af Boulder, Grand Coulee og Bonneville Dæmningerne.

Endelig havde man Fred. Markerne stod grønne, den første Afgrøde kom i Hus, der blev saet paany, Koloniens første By var skudt op, planlagt og udstykket af Brigham Young.

Young forstod sig paa Byplan-Problemer.

Amerika har to Typer af Byer. Salt Lake City er den ene Slags — og den anden er alle de andre.

Saltsø-Staden er grundlagt af en lille Flok, for hvem Guds Bud om Fordragelighed og Næstekærlighed var Grundloven. De andre er grundlagt af Jordspekulanter. Saltsø-Staden har Gader, som i Dag synes vidunderligt brede, luftige og smukke — i de andre Byer har Grundspekulanterne ustandseligt skaaret af Gadearealerne, indtil Færdselsaarerne er blevet sydende, smalle Kløfter mellem Husmurene, hvor Trafikken klumper sig sammen i livsfarligt Kaos.

Uanset hvordan man betragter Mormonerne, — naar man staar paa Gaden i deres By, maa man beundre det Storsyn, den uselviske Forudseenhed, hvormed man for snart Hundrede Aar siden har planlagt en Storby, saa dens Gader er blevet rigeligt rummelige til det tyvende Aarhundredes Trafik.

Den geniale Organisator, Brigham Young, delte Byens Areal i Lodder paa 8 Tønder Land, hver Lod blev delt i otte Stykker, og hver Familie fik sin Del, hvor et Hus kunde opføres som Led i det store, idealt-kommunistiske Samfund, der nu skulde til at opleve en Blomstringstid i Fred og Ro.

Det lille, afsondrede Samfund syntes i alle Maader at have haft Chancer for at skabe en lykkelig, idealistisk Oase i de Dages Amerika, men to Ting spændte Ben for en rolig Udvikling.

Den ene var den ulyksalige »Aabenbaring« om Flerkone-riets Indførelse.

Det var den, der traadte al hidtil anerkendt Sømmelighedsfølelse mellem hvide Folkeslag over Tæerne paa en saa alvorlig Maade, at alle Mormonernes virkelig gode Sider blev skubbet i Baggrunden. Her var et oplagt Emne for Modstanderne at behandle. Tilfældet kunde rives ud af sin Sammenhæng med Mormonernes øvrige Moralbegreber og forstørres op til Sensationsformat for en forarget Verdens Øjne.

Og derved opstod det odiøse Skær, som Mormonismen iøvrigt ganske ufortjent har faaet klæbet til sig, og som hviler over Sekten endnu til Trods for, at Flerkoneriet allerede i 1904 blev ophævet af Kirken selv, og det nu er en lige saa stor Forbrydelse at have to lovformelige Koner i Utah, som det er det i hele Resten af U.S.A.

Til Gengæld er det uofficielle Bigami, som af og til vol-der stort Postyr i Domstolene og i Skilsmissebyen Reno, adskilligt mere udbredt udenfor Utah end indenfor Statens Grænser. Men det synes mærkeligt nok ikke at volde nær saa stort Postyr som det Bigami, Mormonerne dyrkede i Dagens fulde Lys.

Mange danske Navne i Telefonbogen.

Som et Minde om de Tusinder af Skandinavere, der lod sig drage over Atlanterhavet og Prærien i Tillid til Mor-monmissionærernes Ord, findes der den Dag i Dag flere Hansen'er end Smith'er i Saltsø-^{Stadens} Telefonbog — men selv om ogsaa Olsen, Jensen, Madsen, Iversen og Lar-sen er rigt repræsenteret, er der dog ingen af Navnenes Bærere, der taler det gamle Lands Sprog.

Først blev de opslugt af Mormonernes Brodersamfund, saa af Amerika, men hos dem alle sidder der en Smuie Stolthed tilbage over at være »derovre fra« og over det Stof, deres Forfædre var skabt af, det, der gjorde det muligt, at de naaede frem til den blomstrende Dal paa Trods af de næsten uovervindelige Vanskeligheder, som Naturen og vilde Stammer lagde i Vejen for dem.

Fortællingen om Mormonernes Kampe og deres endelige Sejre er et Epos.

Og det er Synd, at letkøbte Vittigheder om en uvæsentlig Periode i deres Historie har fæstnet et Skær af Vittighedsblad over dem.

Der har været skabede Faar i deres Flok — og som det saa ubarmhjertigt ofte gaar, er det de sorte Faar, der har skabt hele den øvrige Hjords Renommé.

Byen og Dalen og den lette, fine Aand, der hviler over deres Indbyggers daglige Liv og Gadebilledet, giver i hvert Fald Mormonerne fuld Oprejsning for alle dumme Sladderhistorier og platte Vittigheder.

Renhed og Kyskhed

af Præsident J. Reuben Clark, jr.

Jeg vil gerne have Lov til at sige nogle faa Ord til Kirkens Forældre, til Lærerne og til Ungdommen om en Sag, der synes mig at være af den mest vidtrækkende Betydning.

Paa Sinai blev der givet Moses alle Tiders Lov: »Du maa ikke bedrive Hor.« Mesteren, Jesus Kristus, brugte sit mest rammende og bidende Udtryk i Sætningen »en vanartet og horagtig Slægt.« Herren har altid opregnet Hor og Utugt som meget store Synder.

Kirken har fra Begyndelsen krævet af dens Ungdom, mandlig og kvindelig, blot een Standard, absolut Afholdenhed, indtil lovligt indgaaet Ægteskab har legaliseret og helliget seksuelle Forbindelser. I dette Forhold er der ingen Undtagelse. Mennesket er en biologisk Enhed, en Skabning, men det er mere end det, det er Sædet for en udødelig Aand. Den Aand kan besudles af Kødets, og denne Besudling vil fremkomme, naar Kyskhedens Love overtrædes.

Selve vor Civilisation er baseret paa Renhed og Kyskhed, Ægteskabets Hellighed og Hjemmets Guds frygt. Træd disse under Fode, og det kristne Menneske bliver et Dyr.

For Sidste Dages Hellige fortsætter Familieforbindingen

gennem al Evighed. Det er det mest ophøjede og helligste menneskelige Slægtskab, vi kender. For den rene unge Mand og unge Kvinde, som paabegynder Opbygningen af et Hjem, er der en Fortrøstning, Tillidsfuldhed, en uudsigelig Glæde, en guddommelig Harmoni, som intet andet rent menneskeligt Forehavende kan bringe. Den retmæssige Adkomst til en saadan Begyndelse i Livet er et Liv i Retfærdighed, der rækker op mod det evige Liv.

For de urene, der gifter sig, er der enten et Liv i Mistillid, Mangel paa Tillidsfuldhed, Ulykke, som fører til Skilsmisse, eller et Liv i tilfældige seksuelle Forhold, som ender i Elendighed, Sygdom og Skam. Udsvævelser resulterede aldrig i noget godt.

Renhed er af fundamental Betydning for vort Liv og for vor Civilisation. Hvis den menneskelige Race bliver uren, vil den gaa sin Undergang i Møde. Umoral har altid været Aarsag til Fortidens mægtige Nationers Undergang. Den vil ogsaa ødelægge de mægtige Nationer af i Dag.

Hver eneste af os, der instruerer vor Ungdom i hvilken Plads eller Stilling og i hvilken Egenskab det end maatte være, maa lære de unge af i Dag at afholde sig fra Urenhed. Vi maa omgive vore Lærdomme med passende Forbehold og Beskedenhed. Vi maa nærme os Ungdommen og belære den om, at de er Guds Børn, at deres Aand vil leve for evigt, og fortælle dem tydeligt og klart, at Guds Love, og for den Sags Skyld ogsaa de menneskelige, kræver, at de lever et rent Liv. Hvis vi lærer andet end dette, vil vi ødelægge vor Ungdom og bringe os selv under en Fordømmelse, der er for stor til at blive udgrundet af den menneskelige Hjerne.

I det, jeg har sagt, indbefatter jeg alle os Forældre. Hvordan kan vi Forældre møde vor Skaber, der som vi ikke har gjort vor Pligt i disse Sager? Og lad os ikke begaa den Fejl — nogen af os — at formene, at vore Børn ikke er indenfor Fristelsens Rækkevidde og ikke kan falde. Det er en Vildfarelse og en Snare, der vil føre os til Afgrundens Rand. Lad hver Fader og hver Moder, hver Broder og hver Søster staa Vagt Dag og Nat, at deres kære ikke gribes og føres bort af sanseligt Begær.

I unge, maa jeg direkte og indstændigt bede jer om at være rene og kyske. Trø mig, naar jeg siger, at Renhed er mere værd end Livet selv. Det er den Lære, mine Forældre gav mig; det er Sandheden. Det er bedre at dø ren, end leve uren. Selve jeres Sjæls Frelse er afhængig deraf.

Jeg beder jer tro mig, at naarsomhelst en Mand eller Kvinde, gammel eller ung, kræver som Prisen for hans eller hendes Venskab, at I kaster Vrag paa de retfærdige

Idealer i jeres Liv, da er dette Menneskes Venskab ikke den Pris værd, han forlanger. I kan ikke stole paa dette Venskab. Han vil kassere det, som han gør det med sit gamle Tøj. Venskab er ikke nu og har aldrig været et Barn af Udsvævelser eller Uretfærdighed.

Jeg beder endvidere jer, unge Piger, tro mig, naar jeg siger, at en hvilkensomhelst ung Mand, der kræver jeres Renhed som Prisen for sin Kærlighed, er aandeligt uren og tilbyder noget, som ikke er Prisen værd. Hans Kærlighed vil fordufte, naar han har faaet sin Vilje; og alt for ofte vil den forbande jer med frygtelige Sygdomme.

Til I unge Mænd siger jeg, at den Kvinde, der tilbyder sig selv, er en Skøge.

Herren har sagt i denne Tid og Slægt: »For jeg Herren kan ikke se paa Synd med den mindste Eftergivenesshed« (Pagtens Bog 1:31). Og til Moses sagde han, at intet urent kan bo i Guds Rige eller i hans Nærværelse. (Moses 6:57).

Dog er der Tilgivelse for den Synder, som i Sandhed omvender sig. Guds Naade og Barmhertighed er lige saa uendelig som hans Retfærdighed. Til Kvinden, der blev taget i Hor, dømt til Døden af den mosaiske Lov, sagde Jesus: »Gaa bort, og synd ikke mere.« Men Hjertet maa være modnet i Omvendelsen, før Tilgivelsen vil følge, og Sorg alene er ikke Omvendelse. Et nyt og retfærdigt Levned maa føres.

Medlemmer af Kirken, unge og gamle, Herren forlanger, at I er rene og kyske. Kirken kræver Renhed af jer under Trusel om Udelukkelse. Hvis nogen af jer allerede har syndet, da staar jeres Brødre og Søstre rede til at tilgive, hvis I kommer med et angerfuldt Hjerte. — Forsagelse af Synden og et retfærdigt Levned og en angergiven Aand.

Til den vantro Spotter, som siger: »Alt, hvad du siger viser blot, hvor gammel og antikveret din Religion er« — eller som en sagde: »hvor meget din Religion egentlig hører hjemme i en Børnehaven« — til Spotterne, der siger, at Mennesket er vokset fra den gamle Gud med hans Belønning og Straf, hans Standarder, og at Mennesket selv maa skabe sig en ny Gud — og dette sidste er en Del af den saakaldte moderne Filosofi, der betragter Mennesket som Skaberen af sin Gud, ikke, som den, der skaber sine Børn — til disse Spottere er det tilstrækkeligt at sige, at saadan har deres Slags talt, siden Kain prøvede at finde en bedre Vej, end den Gud havde lagt. Saadan vil de altid tale, indtil Gud vil lukke deres Mund.

Jeg har talt ligeud, fordi ligefrem Tale er nødvendig. Jeg har forsøgt paa ikke at tale taktløst og ufint; jeg har ikke talt liderligt.

Unge, bliv ikke foruroliget. Vær tapre. Gud lever. Evangeliet er hans Vejviser i Livet. Følg Evangeliets Sti til evigt Liv. »Og dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus.« (Joh. 17:3.)

Maa Herren give os sin Aand, indgyde os Forstaaelsen af Nødvendigheden for hver Mand og hver Kvinde, for hver Dreng og hver Pige af Renhed er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

(Fra en Tale ved Generalkonferencen i Oktober 1938 i Tabernaklet i Salt Lake City.)

Guds Kraft til Frelse

af Ældste Matthias F. Cowley.

Jeg er taknemmelig for, at jeg har et Vidnedsbyrd at bære angaaende Guddommeligheden af Jesu Kristi herlige Evangelium, og jeg er taknemmelig for det store Privilegium, som jeg for nylig har haft ved at bære dette Vidneds-

byrd i tretten af Europas Nationer, i hver Mission, der er oprettet paa dette store Kontinent. Jeg er altid glad, naar jeg har Lejlighed til at gøre min Del i Forbindelse med dette store Arbejde, enten hjemme eller ude.

FORFATTEREN.

Venner og Medlemmer af Kirken i Danmark og i Europa vil med Interesse læse nærværende Artikel, der er taget fra en Tale, som for nylig er blevet holdt i Salt Lake Tabernakel af Ældste Matthias F. Cowley, paa Grund af deres Kærlighed og Respekt for ham. For mindre end seks Maaneder siden forkyndte Ældste Cowley, der er 80 Aar gammel, med usædvanlig Hukommelse og Visdom Evangeliet i tretten Lande i Den europæiske Mission. Han har skrevet meget i »Stjernen« i det sidste Aar, og hans Artikler har været læst med stor Interesse.

Naar man behandler et saa stort Emne som Evangeliet, kan vi lige saa godt begynde med at henlede Opmærksomheden paa, hvad Evangeliet er, og jeg kan ikke gøre noget bedre end at citere Apostlen Paulus: »Thi jeg skammer mig ikke ved Evangeliet; thi det er en Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror.« Og jeg vil føje til, at de, der i Sandhed tror, vil adlyde, fordi det er blevet fortalt os i Skriften, at: »Den,

der siger, at han tror paa Herren og hans Vilje, og ikke gør hans Vilje, er ikke sandfærdig.«

Jeg vil gerne henlede Deres Opmærksomhed paa denne

Udtalelse af Apostlen Paulus, at Evangeliet er Guds Kraft til Frelse. Jeg ønsker, at De vil lægge Mærke til Udtrykket om Guds Kraft, og det er det samme som at sige, at, hvor Guds Kraft ikke er, der er Evangeliet heller ikke.

Den samme Apostel i det tredie Kapitel af II Timotheus: »Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider indtræde.

»Thi Menneskene skulle være egenkærlige, pengegridske, praleriske, hovmodige, spottelystne, ulydige imod Forældre, utaknemmelige, ryggesløse.

»Ukærlige, uforligelige, bagtaleriske, uafholdne, raa, uden Kærlighed til det gode.«

»Forræderske, fremfusende, opblæste Mennesker, som mere elske Vellyst, end de elske Gud.«

Jeg tror, at vi kan sige, at vi netop lever i en saadan Tid. Og han tilføjede dette, at Menneskene vilde have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft, og det er den Stilling, Verden befinder sig i i Dag. Det er blevet os fortalt, at den Helligaands Gaver og Kræfter gik tabt, fordi de ikke længere var væsentlige, og dog findes der intet Skriftsted fra det første Vers i Matthæus til det sidste i Johannes's Aabenbaring, der retfærdiggør en saadan Idé,

Paulus siger, ved De, at »Bogstavet dræber, men Aanden giver Liv, og paa denne Maade er, lige meget, hvor korrekte Religionsteoriene er eller, hvor korrekt de forstaas af noget Folk, med mindre de ledsages af den Helligaands Kraft, ikke vor Herres Jesu Kristi Evangelium. Jeg vil gerne henvende Deres Opmærksomhed paa nogle faa Eksempler for at bevise dette.

De ved vor Herre og Frelser valgte tolv Apostle, og han lagde Hænderne paa dem og velsignede dem, og de havde det store Privilegium at være sammen med deres Herre i egen Person i tre Aar, og i denne Tidsperiode havde de Lejlighed til at være personlige Vidner til det, han sagde og gjorde. De saa ham aabne de blindes Øjne og gengive de døve Hørelsen og løse de stummes Tunge, ja, endog oprejse de døde; og tre af dem nød det store Privilegium at gaa med deres Herre paa Forklarelsens Bjerg og saa i et Syn Moses og Elias. De nød saa store Privilegier som dette, og dog, medens Frelseren var hos dem, levede de paa laant Lys, Lys, som ikke var deres eget.

Guds Søn dristede sig ikke til at udføre den Helligaands Hverv, og hvis De vil læse i Johannes's Brev, vil De finde, at han sagde:

»Det er gavnligt, at jeg gaar bort, thi gaar jeg ikke bort, kommer den Helligaand ikke til eder. Men gaar jeg bort, vil jeg sende eder Talsmanden, der, naar han kommer, vil

læde eder ind i al Sandhed. Han vil minde eder om alle Ting, som jeg har sagt eder, og de kommende Ting skal han forkynde eder.»

Et andet Sted, i Johannes 16. Kapitel, fremkommer han med følgende Udtalelse: »Han skal vejlede eder til hele Sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de kommende Ting skal han forkynde eder.»

Efter alle disse storslaaede Erfaringer og efter at have haft Frelseren i egen Person hos sig, nød de hans Selskab i fyrretyve Dage efter hans Opstandelse, i hvilket Tidsrum han gav dem mange Instruktioner. Han søgte at aabne deres Øjne mere for deres Forstaaelse, fordi de før hans Korsfæstelse ikke forstod, at han skulde korsfæstes og opstaa igen den tredie Dag, endskønt han fortalte dem det.

Selv efter at Kristus havde været med dem i tre Aar og senere i fyrretyve Dage, vil jeg gerne henlede Deres Opmærksomhed paa den Kendsgerning, at Apostlene endnu ikke var kvalificeret til at prædike Evangeliet, fordi de ikke hos sig selv havde Guds Aand og Kraft, den Helligaands Gave. Ved Slutningen af hans jordiske Gerning sagde han, som vi læser det i Lukas 24, at Omvendelse og Syndernes Forladelse skulde prædikkes i hans Navn blandt alle Nationer, begyndende i Jerusalem, og han sagde endvidere til dem: »Men I skulle blive i Staden Jerusalem, indtil I blive iførte Kraft fra det høje.»

Til Trods for alle disse Erfaringer, som de havde — og det var endog meget betydningsfulde Erfaringer, hvortil de var personlige Vidner til det, de havde hørt Frelseren sige og set ham gøre — saa var de dog ikke selv i Besiddelse af den fornødne Kvalifikation til at prædike Evangeliet, fordi de ikke havde den Helligaands Gave og Kraft, og uden den er der intet Evangelium og ingen Guds Kraft til Frelse.

De blev i Jerusalem, og den Helligaand kom over dem i Overensstemmelse med Mesterens Løfte, og de talte som med Ildtunger, og Forsamlingen, der var blevet overbevist ved Guds Kraft, at Jesus var Kristus, udbrød: »Mænd og Brødre, hvad skal vi gøre?«

Apostlen Peter svarede dem, idet han opregnede for dem, hvad der i Detaljer udgjorde Kristi Evangelium og sagde til dem, idet han saa, at de havde Tro paa Gud og Frelserens Forsoning, det første evangeliske Princip: »Omvender eder og bliver døbt hver af eder, og I skal modtage den Helligaands Gave, thi Løftet er til eder og til eders Børn, og til alle, ja, saa mange, som Herren vor Gud vil kalde,«

idet det bliver gjort tydeligt uden Skygge af Tvivl, hvis vi tror paa Skriften, at hvem som helst, der er bemyndiget til at kalde Menneskene til Omvendelse og er begavet med Myndighed fra Gud og kan tale ved den Helligaands Kraft, at han er bemyndiget og kvalificeret at love Folk den Helligaands Gave.

Nu, dette var Kristi Evangelium, og Principperne var: Tro paa Gud og paa Kristi Forsoning, sand Omvendelse fra al Synd, Neddyppelesens Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Det er vor Herre Jesu Kristi Evangelium, og det er Guds Kraft til Frelse. Vor evige Fader og hans Søn Jesus Kristus er saa retfærdige og elsker deres Børn saadan, at de ikke gør Forskel paa Mennesker, saa at Vidnedsbyrden om den Helligaand og en personlig Overbevisning om Sandheden og de forskellige Gaver og Kræfter ikke er begrænset til noget Menneske eller Gruppe af Mennesker, men de findes fordelt blandt Guds Folk, naar som helst der findes et Guds Folk paa Jordens Overflade.

Ungdomsforeningerne vil for Eftertiden een Gang om Maaneden faa indtil to Sider stillet til Raadighed i „Stjernen“. Der er nedsat et Udvalg paa tre Medlemmer til at redigere Stoffet; de tre Navne borger for dygtigt og interessant Arbejde. Vi ser herefter med Glæde frem til den ene Gang om Maaneden, da vi skal høre, hvad Gerda Beyer, Julius Andersen og Jørgen W. Schmidt har paa Hjerte.

Red.

UKF**UMF**

UDGIVET AF HOVEDBESTYRELSEN

»Vær ved Kærligheden hverandres Tjenere, thi hele Loven
er opfyldt i eet Ord, i det;
Du skal elske din Næste som dig selv«.

Ungdomsforeningens Valgsprog kunde ikke være bedre. Det kunde ikke være smukkere, thi findes der noget, der er mere vidunderligt end netop at elske sin Næste som sig selv.

Ser vi ud over Verden idag, ser vi en Verden, hvor Uretfærdighed og Ondskab raser. En Verden, hvor Misundelse, Havesyge, Pengebegærlighed, Egoisme og Had er Regent. Alligevel, hvor let kunde ikke dette Verdensbillede forandres. Blyt ved at Ordene: »Elsk din Næste som dig selv« blev udført i det daglige Liv. Vi siger, det er svært. Maaske er det det, men kun maaske. For er vi i Besiddelse af et oprigtigt Ønske derom, beder vi ydmygt vor himmelske Fader om Hjælp, og arbejder vi selv ivrigt for at blive istand til det, da vil vi kunne elske vor Næste som os selv.

Søskende, Medlemmer af Ungdomsforeningen, lad os blive grebet af et saadant Ønske. Lad Menneskene rundt om os se, at der findes nogle, der ønsker at holde Guds Bud. Er vi istand til det, da kommer sikkert ogsaa den Dag, da vi vil faa Verden til at følge os. Men først og fremmest lad os elske hinanden indbyrdes, lad os staa sammen baade i godt og ondt og vise, at Enighed gør stærk. At vi er enige om at kæmpe for Guds Sag.

Jeg ønsker Ungdomsforeningerne Lykke og Fremgang i deres saa betydningsfulde Arbejde, og maa vi som Medlemmer af gisse Organisationer gøre vort til, at Valgsproget for 1938 - 1939 maa blive Ord, som altid huskes, maa blive Ord, som bærer Frugt i det daglige Liv.

Gerda Beyer.

Ungdomsforeningernes Blad.

Aarsskiftet melder altid om noget nyt og dette Aarsskifte er heller ikke en Undtagelse fra Regelen. Det som særlig skal paavirke jer, haaber vi da, er, at Ungdomsforeningens Hovedbestyrelse har faaet Raadighed over to Sider i Stjernen een Gang om Maaneden. Det er et Gode, som længe har været tiltrængt. Ja, lad os haabe det bliver et virkeligt Gode, som vi forstaaer at udnytte til Gavn for vor Kirke og Ung-

domsforening. Ungdomsarbejdet er epokegørende for vor Kirke, hvis vi ønsker Fremgang.

Nytter det alene, at vore ældre Brødre og Søstre, som vi ser op til og beundrer, er gode, sanddru og oprigtige Medlemmer af Guds Kirke, nej visselig ikke; nej, der skal for at føre Kirken videre opdrages en kristen Ungdom, der kan løfte Arven efter de ældre, naar disse falder fra; det lyder maaske lidt grotesk; men tænk over det, og jeg er sikker paa, vi alle vil naa til samme Opfattelse. Den Arv, der af Ungdommen skal tages op efter de ældre; kan være lige saa godt underbygget den være vil; hvis ikke Ungdommen har faaet den nødvendige Uddannelse i Gud vor Faders Kirke, vil Fremgangen sinkes, og hermed mener jeg at kunne slaa fast, at en af Udviklingsmulighederne netop er at finde her i Stjernen.

Derfor ser vi paa Nødvendigheden af at have dette Talerør, hvor der efter bedste Evne vil fremkomme belærende Ting, især baseret paa Ungdommen med det for Øje at skabe en ideel Mand og Kvinde, der vil være i Stand til ved Guds Aand at føre hans Sag videre, til Sejren er vundet.

Man maa dog aldrig glemme, at enhver Begyndelse er svær, og vi venter ogsaa mange og drøje Hug; men husk inden du slaar at tage dig i Agt for, at Skriftstedet »Du ser Skæven i din Broders Øje, men Bjælken i dit eget bliver du ikke var« falder tilbage paa dig selv. Jeg vil ikke hermed forsøge at afvende enhver Kritik, tværtimod, lad mig i den Forbindelse sige og sige straks, at der findes ingen Fremgang uden Kritik, altsaa blot kritiser. Den sunde Kritik er den bedste Læremester, hvorimod man med en kværlantisk Kritik opnaar det stik modsatte. Kom frem med hvad du har paa Hjerte, kom med det uden Omsvøb, ja sig din Mening oprigtigt, og den skal blive vurderet derefter.

Disse Fakler som findes i Hovedet over Ungdomsbladet, (Broder Gregersen har som saa mange Gange før staaet til Raadighed) vil brænde med en Ild, der skal lue for Kirkens Ungdom som et Kendetegn om en uudslukkelig Lyst til at arbejde for den Sag, der staaar vort Hjerte nærmest.

Vi overlader nu Bladets Levetid til vore kære Læsere, og haaber det maa faa en Oldings Levealder og anbefaler hermed vore Brødre, Søstre og Venner at læse det.

Julius Andersen.

